

Průvodkyně CPV Miroslava Vagenknechtová: Vážím si důvěry, kterou mi zdejší školky dávají

9.4.2026 - Lucie Römer | Eduzmena

Pomáhat dvanácti školkám z regionu růst a dál se rozvíjet? Právě to má v popisu práce průvodkyně CPV Kutnohorsko Miroslava Vagenknechtová. Lektorka Začít spolu a ředitelka mateřinky v Chrudimi se prý z mnohých posunů zdejších MŠ raduje.

Jaká byla vaše cesta k práci ředitelky MŠ?

Po maturitě na střední pedagogické škole v Litomyšli jsem nastoupila kousek od svého tehdejšího bydliště na jednotřídku do Řestok, pak jsme působila ve školním klubu v Chrasti, pak přišla mateřská a po ní návrat do Řestok, to už jako ředitelka. Na rok jsem ze školství zběhla a pracovala pro jednu pojišťovnu. V roce 2002 jsem nastoupila jako ředitelka do MŠ Rosice, kde jsem vydržela spokojených asi 15 let. V současnosti působím v jedné ze šesti chrudimských mateřských škol. Řídím větší tým, a ve městě je správa školky jiná, člověk spolupracuje s mnoha lidmi, kteří mu s tím mohou pomoci, ale je třeba to umět vykomunikovat. Nestarám se tím pádem o to, od koho budeme odebírat energie, kdo bude dělat revize budovy, když nejde topení, mám komu zavolat, aby to zařídil. Všechno má svá pro i proti.

Proč jste se rozhodla tu práci dělat?

Mám o sedm a půl roku mladšího bratra, o kterého jsem se starala. Často k nám domů jezdili přátelé rodičů se svými dětmi, vždycky jsem byla obklopena dětmi. Měla jsem chvíli, kdy jsem toužila být letuškou. K tomu jsem ale také získala vzor v jedné paní učitelce. Hrozně se mi líbilo, jak komunikuje s dětmi a žije pro ně celou svou duší. A bylo rozhodnuto, že chci být učitelkou ve školce.

Co Vás na té práci baví dnes?

Každý den je to jinak. Baví mě potkávat se s novými lidmi, dětmi, rodiči... Je příjemné potkat své bývalé "malé", když už jsou velcí a hlásí se k vám. Cítím se tak být součástí velkého společenství. A baví mě, že mohu něco předat, něco druhé naučit.

Co je na ní náročné?

Je to náročné na psychiku, na fyzickou, na čas, na přípravu, na sledování vývoje vzdělávacího systému. To, co jsme se naučili ve škole, rozhodně nestačí. Je třeba být stále ve střehu, jít s dobou, měnit, objevovat, prostě učit se stále a "nezamrznout". Snažíme se na to jít, v rámci školy, systémem učící se skupiny.

Vaše školka jede podle programu Začít spolu. Když se podíváte na dítě, které projde takovýmto vzděláváním, versus neprojde, v čem je podle vás rozdíl?

Rozdíl je patrný především v samostatnosti a sebevědomí. Děti, které Začít spolu projdou, jsou jistější samy v sobě i v komunikaci. Dostávají prostor vyjádřit svůj názor, učí se pracovat s chybou a chápou, že chyba je přirozenou součástí učení. Učí se zacházet s opravdovými nástroji a materiály, ne pouze s jejich napodobeninami.

Vědí, že existují pravidla a hranice, ale nejsou pasivními vykonavateli pokynů. Umějí diskutovat, formulovat svůj názor a říct si o své potřeby. Odcházejí ze školky s přirozenou důstojností, protože se s nimi jedná s respektem a bez předsudků. Nesoudíme jejich rodinné zázemí ani nepředjímáme jejich budoucnost. Každé dítě má právo na podporu a víru ve svůj potenciál – a to je princip, který si jako pedagogický tým musíme stále připomínat.

"Děti, které programem Začít spolu projdou, jsou jistější samy v sobě i v komunikaci."

Program nám jako pedagogům zároveň dává větší flexibilitu. Nejsme svázáni striktním plánováním témat bez ohledu na realitu. Můžeme reagovat na aktuální situace, počasí, zájem dětí i dění kolem nás. To přináší větší smysluplnost výuky – i když je někdy výzvou tuto flexibilitu dobře komunikovat rodičům.

Jak do Vaší životní linky vstoupila Eduzměna a Centrum podpory vzdělávání?

Vlastně se to stalo náhodou, i když s odstupem času to vnímám, že to vlastně bylo přirozené. Když jsem před čtyřmi lety s Věrou Vánovou Krejčovou řešila možnost absolvovat s naší školkou kurz Začít spolu, zmínila letní školu Eduzměny v Kutné Hoře, která by nás tak nějak mohla nakopnout a stmelit jako nově obměněný tým. Tehdy jsem se s pojmem Eduzměna setkala poprvé.

Současně ve mě uzrávala myšlenka, že bych se chtěla věnovat lektorování programu Začít spolu. Po krátké době mě oslovila ředitelka Step by Step s nabídkou zapojit se do Eduzměny v Kutné Hoře jako průvodkyně škol. Absolvovala jsem výcvik a začala v této roli působit.

Dnes se tedy věnuji jak lektorování kurzů Začít spolu, tak práci průvodkyně škol CPV v kutnohorském regionu, mentoringu podpory nadaných dětí ve společnosti AFREŠ a zároveň vedu chrudimskou mateřskou školu. Všechny tyto role se navzájem přirozeně doplňují a obohacují.

Co jsou hlavní posuny, které Vás těší na školkách, s nimiž pracujete na Kutnohorsku?

Těší mě především to, že se postupně daří budovat otevřenou a důvěryhodnou komunikaci s jednotlivými ředitelkami a zástupkyněmi mateřských škol v Kutné Hoře a okolí. Vážím si toho, že mi dávají důvěru a zvou mě třeba i na společné porady. Můžeme pak společně řešit konkrétní praktické otázky z každodenního provozu – například jak smysluplně zavést ranní úkoly, jak nastavit centra aktivit, jak pracovat s formativní zpětnou vazbou, jak lépe komunikovat s rodiči nebo jak podpořit spolupráci pedagogického týmu.

Důležité pro mě je na nikoho netlačit. Sama vím, jak nepříjemné je, když je vedení školy pod neustálým tlakem dalších požadavků. Někdy jen kladu mentorské otázky, které pomohou věci vnímat z jiného úhlu pohledu. I malé kroky mohou vést k velké změně, když vycházejí z vnitřního rozhodnutí týmu.

Velkou radost mi dělá také to, že jsme vytvořili neformální platformu pro setkávání pedagogů ze školek, které mají zájem o program Začít spolu nebo třeba zatím jen o některé jeho části. Sdílení zkušeností, inspirace a vzájemná podpora mají obrovskou sílu.

"Někdy jen kladu mentorské otázky, které pomohou věci vnímat z jiného úhlu pohledu. I malé kroky mohou vést k velké změně"

Mám tři životní kréda: "Nejhorší je smrt vyděšení". "Všechno špatné je pro něco dobré". A "co tě nezabije, to tě posílí". I já sama si je někdy musím připomínat nahlas. Zvláště ve chvílích, kdy změna není jednoduchá a někdy možná i trochu bolí.

Co by podle Vás na Kutnohorsku chybělo, kdyby tady CPV nebylo?

Kdyby na Kutnohorsku nebylo Centrum podpory vzdělávání, podle mého by výrazně chyběl prostor pro systematické setkávání a sdílení mezi pedagogy. Učitelé a ředitelé by se potkávali spíše nahodile a méně často. Vidím to například v našem městě, kde CPV nemáme. Jako ředitelky se sice občas sejdem, ale jen dvakrát či třikrát do roka, spíše nad aktuálními nebo urgentními tématy.

Chybělo by také cílené propojování škol se zřizovateli a rodiči. Někdo, kdo téma vzdělávání drží, kultivuje a propojuje jednotlivé aktéry v regionu. Bez této podpory by se školy pravděpodobně více vnímaly jako konkurence než jako partneři.

Velkou ztrátou by byla i finanční a metodická podpora – zejména v oblasti dotačního poradenství, vzájemného učení a sdílení dobré praxe. Díky CPV se vedení škol zná, ví o sobě a ví, na koho se může obrátit o radu. Tento pocit profesní sounáležitosti a bezpečné sítě podpory je podle mě jedním z největších přínosů. Jsem hrdá na to, že mohu být součástí toho dění.

<https://www.eduzmena.cz/cs/aktualne/detail/pruvodkyne-cpv-miroslava-vagenknechtova-vazim-si-duvery-kterou-mi-zdejsi-skolky-davaji>